

framgång. Nu behövdes endast en spade för att konstatera mordet.

— Det hade jag dock knappast trott, mumlade han för sig själv. Där ser man huru till synes goda slutledningar kunna bedraga. Jag var ju så viss på, att det icke var i skogen man skulle finna gubben Appelbloms lik.

Emellertid hade tiden nu så långt framskridit, att Alf Grane ansåg det klokast att åter begiva sig till banditernas håla.

Vid återkomsten fann han de båda bovarna sysselsatta med att äta frukost. Båda voro synbarligen vid särdeles gott lynne. Till och med Kalle Tång, som i vanliga fall föreföll slö och ointresserad, hade nu ryckt upp sig och blivit, tyckte Alf Grane, d. v. s. Ville, en helt annan människa. Han slöt därav att Kniven från sitt möte vid den röda stenen medfört synnerligen goda nyheter. Det måste vara utsikten till någon ny och lönande kupp som haft ett så livande inflytande.

— Du kommer som du vore kallad, Ville, hälsade honom Kniven, tilläggande: Kom nu hit och ät, så byxremmen spricker, ty sedan skall du få höra stora nyheter. Du hade tur, du, då du kom till oss, ty det var alldeles lagom för att få vara med om ett stort företag, där det kommer att vankas pluringar.

Sporrad av dessa förespeglingar dröjde ej Ville att göra undan frukosten. Därefter intogo de alla tre bekväma platser på deras granrisbäddar, vilka under dagen även fingo tjänstgöra såsom soffor, och nu beredde sig Kniven att inviga nykomlingen i det viktiga förehavande, som blivit planerat vid den röda stenen. Ville